

PERSDOSSIER THEY EAT PEOPLE

Union Suspecte & Abattoir Fermé

PROMOTIETEKST

- *'t is maar een symbool.*
- *Symbolen zijn belangrijk.*
- *Waarom ?*
- *'t is het enige wat mensen snappen.*
- *Onderschat je de kiezer niet ?*
- *Geloof mij, de enige fout die ik maak, is dat ik ze niet genoeg onderschat.*

Er is een land, laten we het België noemen.

Er zijn problemen, laten we het een crisis noemen.

Stel de koning schrijft nu nieuwe verkiezingen uit en in dit tumult ontstaat er een nieuwe partij,

met een antwoord voor Vlaanderen, en een nooit geziene kandidaat.

Een kandidaat met veel ballen en een fractie inhoud.

Het relaas van de meest incidentrijke verkiezingscampagne ooit op vaderlandse bodem.

Politieke *faction* op zijn zuiverst.

Een voorstelling over hoe het is, als we zouden stoppen met naïef zijn.

CREDITS

Van en met: Zouzou Ben Chikha, Ruud Gielens, Joost Vandecasteele, Mourade Zeguendi

Productieleiding: Delphine Maenhout, Flore Opsomer, Maarten Naessens

Ontwerp licht: Ruud Gielens

Video: Ruud Gielens & Visual Creations

Geluidstechnicus: Dimitri Joly

Videotechnicus: Ruud Gielens

Animaties: Wouter Sel

Video: Ruud Gielens & Visual Creations

Lichttechnicus: Lennert Dierick / Franky Barbaix

Ontwerp affiche: Soon

Foto affiche: Sarashoot

met speciale dank aan Jef Lambrecht

Met dank aan: Eef friedel Opsomer, Mieke Eeckhout, Geert Opsomer, Guy Opsomer, Visual Creations, Eddy & Marianne Van Meerhaeghe, Joeri, Mia Labis, Ibe Decorte, Elle Decorte, Johan Van de Lanotte, Johny Voners, Frida Van Wijck, Charlotte Lerouge en de Laatste Show, An De Hondt, Sarah Eisa, Thuis-ploeg, Rick De Leeuw, Haider Al Timimi, Bart Huybrechs, Anne Meeussen, Geert Van Dyck, Jacob De Bruyne, Helmut Lotti, e.a.

productie: Union Suspecte/Abattoir Fermé
i.s.m. kc nOna, CC Genk, CAMPO

meer informatie : www.unionsuspecte.be of www.abattoirferme.be

SPEELLIJST NAJAAR 2008

oktober 2008

wo 15, do 16, vr 17, za 18 zo 19	CAMPO Nieuwpoort, Gent Centrum Morele Dienstverlening Brussel-Jette, Festival van de Vrijheid	20:30 20:00	09 223 00 00 02 242 36 02
-------------------------------------	---	----------------	------------------------------

november 2008

di 4	ccBe, Berchem	20:30	03 286 88 25
wo 5	WCC Zuiderpershuis, Antwerpen	20:30	03 248 01 00
vr 7	cc de Brouwerij, Ronse	20:00	055 23 28 01
za 8 23	Stadsschouwburg Utrecht	20:30	+31 30 23 020
do 20, vr 21	kc nOna, Mechelen	20:30	015 20 37 80
za 22 532	De NWE Vorst, Tilburg	20:30	+31 13 532 8
wo 26	cc Genk	20:15	089 65 38 70
do 27, vr 28 77	Lantaren/Venster, Rotterdam	20:30	+31 10 277 22

december 2008

wo 03, do 04 66	Brakke Grond, Amsterdam	20:30	+31 20 626 68
vr 05	kc België, Hasselt	20:00	011 22 41 61
za 06	kc De Werf, Brugge	20:30	050 33 05 29
di 16, wo 17	KVS, Brussel	20:30	02 210 11 12

CONTACTGEGEVENS

Union Suspecte

Nieuwpoort 31-35

9000 Gent

09/235.77.03

contact: Flore Opsomer (flore@unionsuspecte.be of 0478/9583939)

Abattoir Fermé

Ziekeliendestraat 17/201

2800 Mechelen

contact: Nick Kaldunski (nick@abattoirferme.be of 0476/494813)

THEY EAT PEOPLE

De recente gebeurtenissen rond de regeringsvorming duwen een schreeuw naar buiten: de grond is ziek, en met haar ook datgene wat er onder zit. Het schreeuwt als het ware om dit fatalistisch systeem van verregaande autonomie in vraag te stellen. Om misschien zichzelf, samen met het verleden, in vraag te stellen. Om zonder tabula rasa een manier te vinden om zich te reorganiseren. Je aan het rechtse en het negatieve overgeven lijkt dé oplossing want daardoor wijs je alles af, én krijg je zekerheden en word je overmoedig. De bodem van de toekomst is ziek. We moeten haar bevrijden van de het onkruid. In plaats van haar te bestrijden met anti-onkruid.

They Eat People is ontstaan uit een gezonde interesse voor rechts denken - niet voor de platitudes en de clichés, maar voor de meest angstaanjagende versie ervan: zinnig rechts. Theorieën en ideeën die in Amerikaanse bestsellers worden toegelicht, maar die hier niet verkrijgbaar zijn.

De voorstelling werpt een blik op het politieke spel dat achter de coulissen wordt gespeeld en op de systemen en mechanismen die leiden tot een rechtse en verzuurde samenleving. *They Eat People* schetst niet alleen een visionair beeld van een onafhankelijk rechts Vlaanderen, maar opent de doos van Pandora van recente rechtse ideologieën en stromingen in Europa en biedt inzage in hun interne keuken.

Als uitgangspunt nemen we een fictieve verkiezingskandidaat, van een fictieve rechtse partij. De partijstrategen ontmoeten elkaar op de dag van de verkiezingen en terwijl de verkiezingsuitslagen binnenrollen, wordt er al actief besproken hoe het met Vlaanderen verder moet. Hoe zal het rechtse Vlaanderen van de toekomst eruit zien? Welke acties worden ondernomen? *They Eat People* is als het ware een getheatraliseerde verkiezingsshow, met fictieve documentaires en analyses.

UNION SUSPECTE

In 2007 creëerde Union Suspecte *We People*, een voorstelling rond de extreme radicalisering en verrechtsing van jonge alloctonen in de grootstad. *We People* was geen 'one shot'-voorstelling, maar vormde het beginpunt van een nieuwe denkpiste. Met *They Eat People* gaan de makers van deze voorstelling verder op de ingeslagen weg en willen ze zich focussen op wat er in Vlaanderen werkelijk gebeurt en te gebeuren staat. We kiezen er resoluut voor om niet naïef te zijn. Naar analogie van *We People* toont de nieuwe productie *They Eat People* de keerzijde van de medaille: de extreme verrechtsing in ons eigen Vlaanderen; een Vlaanderen dat zich meer en meer terugplooit op de verouderde idee van isolatie en volkszuiverheid. *They Eat People* wordt een ware verkiezingsveldslag, geïnspireerd op politieke actuele gebeurtenissen uit onze Vlaamse politiek, gekleurd met verkiezingsstrategieën uit Obama's campagne.

ABATTOIR FERME

Abattoir Fermé is gefascineerd door outsiders en dissidente figuren en de zoektocht achter de wereld van het bekende. In de eigen creaties (bv. *Tourniquet*, *Mythobarbital*) leidt dat tot een hypervisuele beeldtaal die morrelt aan de grenzen van theater, film en performance.

Daarnaast zet Abattoir Fermé een tweede parcours uit, waarbij het geregeld diverse samenwerkingen aangaat met diverse gezelschappen en makers: van langdurige en brede verwantschappen (kc nOna, Campo) tot sociaal-artistieke projecten (*Prothese*, i.s.m. Unie der Zorgelozen); van voormalige kruisbestuivingen (*Nimmermeer*, i.s.m. Figurentheater De Maan) over muziekgroepen (*Hardboiled*, i.s.m. Capsule) tot opleidingen (*Cinérama*, RITS).

In deze projecten (en zo ook in *They Eat People*, i.s.m. Union Suspecte) gaan we niet per se op zoek niet naar de eigen Abattoir Fermé-beeldtaal, maar naar een artistieke confrontatie met makers die ons nauw aan het hart liggen of op een of andere manier verwant zijn. Maar bovenal: omdat er op dat moment een inhoudelijke noodzaak bestaat om *samen* iets te vertellen.

BIO

RUUD GIELENS

Ruud Gielens studeerde regie aan het Brusselse Rits. Deze veelzijdige kunstenaar is echter op verscheidene terreinen van de podiumkunsten werkzaam. Zo realiseert hij decor- en lichtontwerpen (“Gembloux” in de KVS), videomontages (“Villa Godzilla” in nOna; “Categorie 3.1”, Toneelhuis) en regisseert en speelt hij bij verschillende gezelschappen.

Zijn voorliefde voor maatschappelijke onderwerpen brengt hem ertoe diverse politiek geëngageerde projecten tot stand te brengen. Zo was hij de bedenker en organisator van “Potlach Party II” in het Gentse Nieuwpoorttheater, een driedaags festival rond illegaliteit en clandestinitiet in de grootstad, van de themadag “State of waste”, en van het project “De vliegende bladen” dat volgens Gielens uit impulsieve ingevingen, politieke en artistieke urgenties, interventies en debatten bestaat. Ruud Gielens vormde samen met o.a. Mourade Zeguendi en Zouhaïr Ben Chikha Les Glandeurs. Deze compagnie maakte in samenwerking met Théâtre de la Galafronie “Grensstraat 41 rue de la limite” in 2002. Ruud Gielens komt later bij het maken van ‘Hafa’ (Théâtre de Galafronie, Les Glandeurs en Union Suspecte - 2003) in het collectief Union Suspecte dat ondertussen is opgericht door Chokri en Zouhaïr Ben Chika en Femke Vandenbosch. Nadien werkte hij er mee aan de voorstellingen “De Leeuw van Vlaanderen”, “Onze-Lieve-Vrouw van Vlaanderen”, “Singhet ende weset vro”, “We People”, “BVBA Borderline” en “They eat People”. Verder regisseerde hij bij Theater Antigone “Gevecht met ne neger en honden” van Bernard-Marie Koltès. Voor het Komediefestival van het Kaaithheater in 2004 ensceeneerde hij als afsluitend hoogtepunt de “Revue des utopies perdues”. Hij regisseerde tevens “De tenen van God”, een muziektheatervoorstelling naar een tekst van Anna Luyten in het kader van het Klara-festival 2004.

Als acteur was hij te zien in “Litanie” van Dito Dito. Hij speelde Laurent in “L. King of Pain”, in een regie en bewerking van Luk Perceval voor Het Toneelhuis. Hij vertolkte rollen in twee andere Perceval-producties nl. “Dood van een Handelsreiziger” in “Turista”. Hij was ook te zien in “Peer Gynt”, in een encenering van Stefan Perceval. In de Berlijnse Schaubühne Berlin speelde hij in Thomas Ostermeiers “Woyzeck”. En in het Deutsche Nationaltheater Weimar vertolkte hij de rol van Dirty Rich in “Margareta. Eddy. Dirty Rich.” van Thomas Thiemes, het derde deel van ‘Schlachten’ (Ten Oorlog).

Verder geeft hij als gastdocent les aan het Rits in Brussel en maakt hij vanaf 2006 deel uit van het vast gezelschap van de KVS in Brussel.

2008-2009 Co-auteur en regie ‘They Eat People’ (Union Suspecte/Abattoir Fermé)

2008-2009 Regie Platée van Rameau, productie: Muziektheater Transparant, kunstcampus deSingel en het Frysk Festival

2007-2008 Regie 'Revue' (KVS)

2007-2008 Regie 'Kroum' (KVS en Rotheater)

2007-2008: Regie 'BVBA Borderline' (Union Suspecte/kc nOna)

2007-2008: Acteur 'Koning Lear' (KVS en Rotheater)

2007: Regie 'Alles Liebe'

2006-2007: Regie 'We People'

2006-2007: Regie 'Liberté, égalité et sexualité'

2006-2007: Lichtontwerp en acteur 'Litanie' (KVS)

2006-2007: Regie 'Singhet ende weset vro', KVS i.s.m. Union Suspecte

2005-2006: Bewerking en spel 'Onder het ijs', KVS, Brussel

2005-2006: Vormgeving 'Blinde Liefde', KVS, Brussel

2005-2006: 'Mancha IV, V, VI', KVS, Brussel

2005-2006: Regie 'In welk fabriekske zijt gij gemaakt', KVS, Brussel

2005-2006: Co-regie 'Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen', Union Suspecte, Gent

2005-2006: Regie en vormgeving 'Het moment waarop we niets van elkaar wisten', Kaaitheater, Brussel

2005-2006: Regie 'Manufactuur', KC Nona, Mechelen

2004-2005: Regie 'De Tenen van God', Beursschouwburg, Brussel

2004-2005: Spel 'De dood van een handelsreiziger', Toneelhuis, Antwerpen

2004-2005: Spel 'Margaretha.Eddie.Dirty Rich', Deutsches National Theater, Weimar

2004-2005: Spel 'Turista', Toneelhuis, Antwerpen

2003-2004: Regie 'Gevecht met ne neger en honden', Theater Antigone, Kortrijk

2003-2004: Coaching 'De Leeuw van Vlaanderen', Union Suspecte en Publiekstheater, Gent

2003-2004: Spel 'Peter Gynt', Toneelhuis, Antwerpen

2003-2004: Vormgeving 'Gembloux', KVS, Brussel

2003-2004: Regie en vormgeving 'Les utopies perdues', Komediefestival, Kaaitheater, Brussel

2002-2003: Bewerking en spel 'Mechelen', Toneelhuis, Antwerpen

2002-2003: Spel 'Le tueur souriant', Théâtre le varia, Brussel

2002-2003: Regie 'L'Hafa', Théâtre de la Galafronie, Brussel

2002-2003: Spel 'Woyzeck', Schaubühne am Lehniner Platz, Berlijn

2001-2002: Spel 'Litanie', Dito Dito, Brussel

2001-2002: Regie 'Grensstraat 41 rue de la limite', Théâtre de la Galafronie, Brussel

2001-2002: Video 'Categorie 3.1', Toneelhuis, Antwerpen

2001-2002: Spel 'L.King of Pain', Toneelhuis, Antwerpen

2000-2001: Video 'Villa Godzilla', KC nOna, Mechelen

JOOST VANDECASTEELE

Sinds 2004 vervoegt Joost Vandecasteele als kernlid de rangen van het collectief Abattoir Fermé. Naast theater doet deze man comedy bij onder andere de Troepen en schrijft boeken bij de Arbeiderspers.

2007: *Tourniquet* - speler (Abattoir Fermé/kc nOna/Nieuwpoorttheater)

2007: *Lala-land* – co-auteur (Abattoir Fermé/kc nOna/Nieuwpoorttheater)

2006: *Tinseltown* – co-auteur (Abattoir Fermé/kc nOna/Nieuwpoorttheater)

2006: *Prothese* – acteur & co-auteur (Abattoir Fermé/Unie der Zorgelozen)

2005: *Moe maar op en dolend* – acteur (Abattoir Fermé/kc nOna/Nieuwpoorttheater)

2005: *Indie* – acteur & co-auteur (Abattoir Fermé/kc nOna/Nieuwpoorttheater)

2004: *Life on the Edge* – acteur (Abattoir Fermé/kc nOna/Nieuwpoorttheater)

2003: *Super Séance* – acteur (met Eland Nieuwe Stijl)

2002: *Dial H. For ...** - acteur & co-auteur (AF / kc nOna)

ZOUZOU BEN CHIKHA

Zouzou Ben Chikha maakt deel uit van de artistieke kern van Union Suspecte. Van 1994 tot 1996 volgt hij een trompet- en gitaaropleiding aan de Jazzstudio in Antwerpen. Tot 2001 speelt hij als gitarist/trompettist bij onder meer *Shera Z* (Algerije), *Atto Kwamenah Amissa* (Ghana), *Waza Roots* (Ghana), *Calabas* (België) en *Rojah Lao* (Togo). Ben Chikha acteert in verschillende voorstellingen waaronder *Niet alle Marokkanen zijn dieven* (regie Arne Sierens), *Grensstraat 41 Rue de la Limite* (Les Glandeurs en Théâtre de Galafronie – winnaar prix Du Ministre), *L'Hafa* (Les Glandeurs en Théâtre de Galafronie), *De Leeuw van Vlaanderen* (Union Suspecte in samenwerking met Publiekstheater), *Coup d'état* (Nieuwpoorttheater, Unie der Zorgelozen en Union Suspecte) en *Het moment waarop we niets van elkaar wisten* (Kaaithheater en Ruud Gielens). Zouzou Ben Chikha werkt als coach mee aan enkele Union Suspecte projecten waaronder *Inch Allah* (in opdracht van Kif Kif en Stad Ronse), *Spoor 10* (in opdracht van Dienst Kunsten Stad Gent), *Bruine Suiker* (in opdracht van Stad Ronse), *VIVEALDI!* (in samenwerking met Intercultureel ontmoetingscentrum De Centrale en Nieuwpoorttheater) en *Hotel Ah!Med* (Union Suspecte, Nieuwpoorttheater en HETPALEIS). Zowel bij dit laatste project heeft hij de muzikale leiding als bij de Union Suspecte-voorstellingen *Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen* (in samenwerking met KVS en Provincie West-Vlaanderen) en *Singhet ende weset vro* (in samenwerking met KVS). Zouzou Ben Chikha speelt en maakt binnen Union Suspecte *We People*. De voorstelling wordt geselecteerd voor het Theaterfestival 2007.

Professionele ervaring

2008: Gastrol in SPAM (humorprogramma op canvas)

2008: acteur *Revue* (KVS)

2008: creatie en spel *Plomp (Coup d'Etat)*, productie van Campo en Unie der Zorgelozen

2008: acteur / muzikale coach: *Broeders van Liefde* (Union Suspecte, HETPALEIS en Compagnie Cecilia)

2007: Coregie en muzikale leiding, jongerenproject *Club Ah!Med* (Union Suspecte, HETPALEIS, Nieuwpoorttheater)

2007: Tekst en acteur in *We People*, Union Suspecte ism KVS, Nieuwpoorttheater, cc Genk

- 2006: Muzikale Leiding ‘*Singhet ende weset vro*’, KVS i.s.m. Union Suspecte
- 2006: Acteur in ‘*Het moment waarop we niets van elkaar wisten*’ van het Kaaitheater en Ruud Gielens
- 2006: Acteur in *Coup d’état*, productie van Nieuwpoorttheater, Unie der Zorgelozen en Union Suspecte
- 2005: Coaching en muziek ‘*Club Ah!Med*’ van Union Suspecte
- 2005: Muziekregie ‘Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen’ van Union Suspecte
- 2004 : Acteur in “De perfecte Moord” (Serie op VTM)
- 2004 : Medewerking aan het programma Lichtpunt op Canvas als acteur
- 2004 : Gastacteur in het ROB-RAPPORT.(VRT)
- 2003 : Gastacteur in voorstelling Maria Dolores (Wayn Traub)
- 2002 : Acteur kortfilm "Bronxelles" van Dieter De Coster
- 2002: Begeleiding, samen met Chokri Ben Chikha, van het dansatelier van het project "Gentse helden", vzw Kunst in de Stad/ Dienst Kunsten Stad Gent
- 2003 : Acteur en muzikant in "De Leeuw van Vlaanderen" (door Union Suspecte in coproductie met Publiekstheater).
- 2003 : Acteur in ‘L’Hafa’, Les Glandeurs, productie: Théâtre de Galafronie
- 2002 : Coach jongerenproject ‘Bruine Suiker’, Nit Nithei Garabam
- 2002 : Acteur in ‘Grensstraat 41Rue de la Limite’, Les Glandeurs, productie : Théâtre de Galafronie
- 2001: Oprichting van theatergezelschap Les Glandeurs samen met Mourade Zeguendi, Hosni Zahri en Ruud Gielens onder de vleugels van Théâtre de Galafronie te Brussel
- 2000: Coach jongerenproject ‘Inch Allah’, Nit Nithei Garabam
- 2000: Coach jongerenproject ‘Spoor 10’, Nit Nithei Garabam
- 2000 : Als acteur én muzikant te zien in ‘Niet alle Marokkanen zijn dieven’, regie Arne Sierens
- 1995-2001: Gitarist/Trompettist bij onder meer Shera Z (Algerije), Atto Kwamenah Amissa (Ghana), Waza Roots (Ghana), Calabas (België) en Rojah Lao (Togo)

MOURADE ZEGUENDI

Mourade Zeguendi (°1980) begon zijn carrière als acteur in de ateliers die Théâtre de l’océan Nord organiseerde voor buurtjongeren uit Schaarbeek, onder begeleiding van Hamid Chakir en Isabel Pousseur. Al snel bleek dat hij over grote talenten beschikte en hij deed mee aan castings en audities en werd als dusdanig voor de productie *Niet alle Marokkanen zijn dieven* van Arne Sierens aangenomen. Daar ontmoette hij Zouhaïr Ben Chikha met wie hij Les Glandeurs oprichtte. Hij speelde mee in de voorstellingen *Grensstraat 41 Rue de la limite*, *L’Hafa* en *Bruine Suiker*. Verder was hij te zien in *In the forest is a monster* van Zouzou Leyens. Voor de RTBF wekte hij mee aan het kinderprogramma *G NOME*. Als filmacteur werkte hij mee *Bruxelles mon amour* van Marc Didden, *Bronxelles* van Dieter de Coster en *Fatal Attraction* van Frederic Fonteyn. In de zomer van 2004 ging hij aan de slag met een groep jongeren in Sint Joost Ten Noode in het kader van hun speelpleinwerking. In dat zelfde jaar werd hij artistiek lid van Union Suspecte, waar hij nog altijd in het artistieke team zit.

2007: Tekst en acteur in We People, Union Suspecte ism KVS, Nieuwpoorttheater, cc Genk

2006: Acteur in Singhet ende Weset vro, KVS / Union Suspecte

2006: Acteur in langspeelfilm 'Dikke Nek' van Olivier Vanhofstad

2005: Acteur in 'Onze Lieve Vrouw van Vlaanderen' van Union Suspecte

2004: Acteur in de voorstelling "In the forest is a monster" van Zouzou Leyens.

2004 : Acteur in de KVS-productie "Roberto Zucco" (Raven Ruell)

2003: Acteur in de voorstelling "L'Hafa"

2003 : Acteur in de film "Fatal Atraction" van Frederic Fonteyn.

2002: Acteur in de voorstelling "Bruine Suiker"

2002: RTBF wekte hij mee aan het kinderprogramma "GNOME".

2002 : Acteur in de film "Bronxelles" van Dieter de Coster

2002 : Acteur in de voorstelling "Grensstraat 41 Rue de la limite"

2001: Oprichting "Les Glandeurs" samen met Zouhair Ben Chikha, Ruud Gielens en Hosni Zahri onder de vleugels van Théâtre de Galafronie

2000: Acteur in de film "Bruxelles mon amour" van Marc Didden

2000: Acteur in de productie "Niet alle Marokanen zijn dieven" van Arne Sierens.

THEY EAT PEOPLE VUURSPUWEND IN CAMPO NIEUWPOORT

AFFICHE

'ALS JE JE WILT MOEIEN: DOE DAT DAN!'

Wow. Vragen stellen komt er nauwelijks aan te pas. De makers van *They eat People* hebben geen triggers nodig om van wal te steken over het onderwerp van hun voorstelling: het aanstormend Forza Flandria, de vermarketing van politici, het teveel aan imago en het tekort aan inhoud. Joost Vandecasteele van Abattoir Fermé en Ruud Gielens van Union Suspecte spuwen vuur en zitten niet om een boutade verlegen.

woord Evelyn Coussens
beeld Johan Martens

Joost Vandecasteele: '*They eat People* is opgevat als een fake campagne voor een fictieve kandidaat in een onbestemd land. Er is een politieke impasse in dat land en we tonen wat er in zo'n geval zou kunnen gebeuren. Elke dag lezen wij de krant, en we zien dagelijks hoe dicht onze voorspellingen tegen de realiteit aanschuiven.'

Ruud Gielens: 'Het wordt tijd dat

we beginnen omgaan met het rechte. Het linkse, politiek correcte theaterwereldje blijft zo ver mogelijk weg van rechts, terwijl het onderzoek naar rechts primordiaal is om er een standpunt over in te nemen. Laten we niet naïef zijn: het linkse denken in Vlaanderen is doodgebloed. Het is tekenend dat de socialisten op geen enkel moment munt hebben kunnen slaan uit deze impasse, en over Groen! praten we al lang niet meer. We hebben te

doen met het 'verstandig rechts'. 'Wat Dedecker nu aan het doen is met zijn rechts-populistisch discours is veel kwalijker dan het Vlaams Belang.'

Is dit nu een pleidooi voor dat 'zinnig rechts'?

Vandecasteele: 'Neen, *They eat People* is geen confessie waarin wij ons *outen* als de rechte zakken van het theater. We willen wél een realistische toekomstvoorspelling doen, en de mensen wakker schudden.'

FRANS LETERME

De fictieve kandidaat uit *They eat People* spreekt over symbolen, niet over inhoud.

Gielens: 'Ja, dat is exact wat ongeveer iedere politicus in Vlaanderen doet. Er is een uniformiteit gekomen in thema's: ze zijn zo eetbaar mogelijk, het zijn snacks, perfect te verkopen over de hele wereld. Iemand uit Uruguay gebruikt dezelfde thema's als iemand uit Erps-Kwerps.'

Vandecasteele: 'In de meeste

bare oplossing wordt gevonden voor Brussel. Ik heb het dan ook lastig met goede artistieke bedoelingen à la 'we gaan iets Franstalig zetten in de Vlaamse schouwburg, als symbool kan dat tellen.' Het is wollig. Er is een soort links geweten opgestaan dat alles aan de andere kant plots bloemetjes toewerpt. Terwijl ik denk: als je je wilt moeien in het politieke debat: moei u! Laat het niet symbolisch zijn. Hang er niet te veel kak aan.'

Logische vraag: waarom gaan jullie zelf niet in de politiek?

Vandecasteele: 'We hebben intussen beseft dat we na deze voorstelling zonder problemen een campagne kunnen leiden. Ik heb mij ooit eens als sollicitant opgegeven om in de denktank van VLD te gaan zitten, als experiment. En ik weet niks hé, ik heb gewoon mijn mening. Na wat proeven hebben ze mij een job aangeboden. Dan merk je hoe zwaar ze op zoek zijn naar nieuwe stemmen, en hoe ze het echt niet meer weten.'

Ruud Gielens: 'Ik maak dikwijls theater uit angst'

campagnes is er een obsessie voor 'de gewone mens'. De idee dat politici zouden moeten luisteren naar de gewone mens is natuurlijk absurd. Toch houden ze zich tegenwoordig enkel bezig met kleine wensjes. Er worden alleen maar beloftes gemaakt, geen ideeën aangeboden.'

Gielens: 'Zo moet ook een of andere spindoctor tegen Leterme gezegd hebben: 'Je moet de Vlaamse kaart trekken', en Leterme heeft zich de hele campagne lang geprofileerd als een Vlaams-nationalist, terwijl die man thuis Frans spreekt. Ik kan op zich nog wel respect opbrengen voor mensen die staan voor een ideologie, maar dit is misbruik.'

Het zijn mechanismen die in het hele politieke landschap aanwezig zijn. Waarom viseren jullie enkel de rechterzijde?

Gielens: 'Omdat er in onze voorspellingen enkel rechts zal zijn. Vlaanderen zal binnenkort de keuze hebben tussen humaan rechts of xenofoob rechts.'

Vandecasteele: 'Vlaanderen wordt onafhankelijk van zodra er een leef-

Er is overal bloedarmoede. Theater moet een stem terugkrijgen die een politieke mening durft en kan verkondigen.'

Gielens: 'Als ik een stuk wil maken over de dood van m'n vader, waar ik het moeilijk mee heb, is dat geen probleem. Maar als ik politiek theater wil maken zegt iedereen 'Waarom ga je niet zelf in de politiek?' Hoe komt dat eigenlijk?'

Wellicht omdat de dood van je vader niet de hele gemeenschap aangaat, maar politiek wél.

Gielens: 'Terwijl ik een politiek stuk even persoonlijk vind als een stuk over de dood van een familielid. Wij geven ons met *They eat People* meer bloot dan ooit.'

Vandecasteele: 'Het gaat even goed over een passie. Ik maak een stuk omdat ik door iets geraakt word, ermee bezig ben...'

Gielens: '...of er bang voor ben. Ik maak dikwijls theater uit angst, en nu zeker, omdat ik weet dat wat we aan het maken zijn de realiteit is. En ik wil niet leven in de wereld die wij aan het schetsen zijn.'

They eat People, van wo 15 t.e.m. za 18 oktober om 20u30 in Campo nieuwpoort, Nieuwpoort 31-35, 9000 Gent.
Info: 09/223.00.00 of www.campo.nu.

De Morgen door Wouter Hillaert
21 oktober 2008

De vaudeville van de Wetstraat

**Coproductie 'They Eat People' voorspelt politieke toekomst van Vlaanderen
Regisseur Ruud Gielens (l.) en scenarist Joost Vandecasteele (r.) bundelden hun krachten
voor het theaterstuk They Eat People. 'We zijn allebei even zot van politiek.'**

Verkiezingsaffiches van een allochtone kandidaat met bloed uit zijn mond promoten de theatervoorstelling They Eat People van Joost Vandecasteele en Ruud Gielens. De eerste behoort tot Abattoir Fermé, dat vorig jaar nog een Vlaamse Cultuurprijs won, de tweede tot Union Suspecte.

GENT | De coproductie van Union Suspecte en Abattoir Fermé is gestoeld op één basisstelling. 'De gesplitte Volksunie is nu zodanig geïnfiltreerd in andere Vlaamse partijen dat je bijna een Vlaamsnationalistisch complot zou vermoeden', aldus Gielens.

Mochten Ruud Gielens en Joost Vandecasteele zelf in de politiek zitten, de Wetstraat zou hen niet kunnen bijhouden. De regisseur en de schrijver van They Eat People strooien met oneliners, maatschappelijke analyses en gedurfde vergelijkingen. Het moest er eens uit, zoveel is duidelijk. "Als we alles zouden spelen wat ik geschreven heb, was je na drieënhalf uur nog niet buiten", zegt Vandecasteele. "Nu komen we uit op anderhalf uur, goed voor een slim en spannend politiek drama. Of dat is toch de bedoeling. Tijdens het schrijven heb ik bewust aan tv-dialogen gedacht, met zoveel mogelijk vaart erin." They Eat People toont drie archetypes van het moderne partijbedrijf in volle verkiezingsstrijd: de campagnestrategie (Vandecasteele zelf), de oudere machthebber in de partij (Zouzou Ben Chikha) en diens broer, de nieuwe sterkandidaat die naar de macht moet worden gekatapulteerd (Mourade Zeguendi). "Eerst wordt hij gewoon gestuurd, gaandeweg mag hij meer zijn zeg doen", aldus Vandecasteele. "Hij is een allochtoon in een Vlaams-nationalistische partij, maar zo gek is dat toch niet? De VU zou ook zo iemand naar voren schuiven, en dan nog het liefst een Franstalige, om toch maar niet van racisme beschuldigd te worden. Maar het is zoals met Obama: wij geloven nooit dat die verkozen zal worden. Onderschat het verdoken racisme niet."

They Eat People wil een toekomstig politiek Vlaanderen tonen, uitgaande van een hereniging van de VU. "Ooit was dat zo'n kleine partij, maar vandaag vertegenwoordigt hun gedachtegoed 60 à 70 procent van het kiezerspotentieel. Een kwart van de politici die er vandaag toe doen, is daar ooit begonnen. Zelfs Bart Staes van Groen!", aldus Gielens. "Het Vlaams-nationalisme is zo doorgedrongen dat je het nooit kunt terugdraaien."

Vandecasteele pikt in. "We eindigen bij de keuze tussen rechts of rechts. Met de crisis van de banken zou links een glorietijd moeten beleven, met honderden Rosa Luxemburgs die opstaan, maar waar zitten ze? Laten we gewoon eens toegeven dat Vlaanderen onafhankelijk zal worden. Maar wat daarna? We willen voorbij het klassieke statement 'Awoe, VB'. Het VB is van een vorige generatie, daar gaat het niet meer over."

Waar het wel om draait, is de vervlakkings. "Iedereen heeft zich gebombardeerd tot volkspartij", vindt Vandecasteele. "Je spreekt niet meer voor de ideeën, maar voor de mensen. Politiek is catering: zeg mij wat je wilt. Wel, ik wil geen politici die op mij lijken. Waarom verwachten we in elk beroep vakmensen, behalve in de politiek? Ik wil Nobelprijswinnaars in het parlement."

Gielens en Vandecasteele zwaaiden samen af aan het RITS en ontmoetten elkaar later weer in het Nieuwpoorttheater voor een maandelijkse theatrale act die inspeelde op de actualiteit. "Zo hebben we nog een fantastische documentaire gemaakt over de KKK, als een terroristische versie van Vlaanderen Vakantieland. Toen we bij de NATO gingen filmen, werd dat het begin van ons dossier bij de Staatsveiligheid", aldus Gielens. "Sindsdien zijn we dus voor het leven verbonden. Vliegt hij in de bak, dan komen ze mij ook ondervragen. We zijn allebei even zot van politiek."

Vandecasteele belde Gielens op na diens We People met Ben Chikha en Zeguendi bij Union Suspecte. "Ik was ondersteboven van de directheid waarmee die zwarte personages de zaal tegemoet traden. Ik wilde de witte versie maken. Maar dan niet over religie, wel over politiek."

"Eigenlijk gaat het om dezelfde mechaniek van extremisme", treedt Gielens hem bij. "Rechtse politici zijn er als de kippen bij om moslimextremisten te veroordelen, maar ze zouden beter eerst in eigen boezem kijken. Ze hebben alleen hun maatpak voor." Wat Gielens en Vandecasteele zo gebeten maakt door politiek, zijn de systemen erachter. "We hebben die nu bijna helemaal door. Geef ons wie dan ook als kandidaat en we brengen hem naar de top." Zelf zien ze zich minder snel op een affiche verschijnen. "Nee, daar hebben we de koppen niet voor."

Tot 17 december op tournee. www.unionsuspecte.be of www.herenigdevolksunie.be.

De Standaard door Mark Cloostermans
20 oktober 2008

Abattoir Fermé en Union Suspecte brengen Volksunie weer samen

GENT - In 'They eat people', een harde komedie van Abattoir Fermé en Union Suspecte, wint de Herenigde Volksunie de verkiezingen.

They eat people start op 15 juli van dit jaar. Premier Letermé heeft het ontslag van zijn regering aangeboden en - hier begint de fictie - de koning heeft dat aanvaard. Er ontstaan twee nieuwe kartels: VLD, LDD en Vlaams Belang vormen samen Forza Flandria, N-VA en andere Vlaams-nationalisten stichten de Herenigde Volksunie. Binnen dat laatste kartel duikt een groot politiek talent op: de charismatische Mourade Zeguendi. Van deze Franstalige, Marokkaanse Brusselaar moet een geschikte lijsttrekker worden gemaakt voor een partij die een onafhankelijk Vlaanderen wil. En dat lukt uitstekend.

They eat people is een komedie over het 'in de markt plaatsen' van een politicus zonder inhoud en over de o zo herkenbare verdraaiingen en manipulaties die een lege huls transformeren in een leidersfiguur. Zouzou Ben Chikha heeft een eerder dienende rol; het zijn de twee resterende personages die de aandacht trekken. Mourade speelt een charmante idioot, die in de loop van het stuk aan diepgang wint. Joost Vandecasteele is de campagnestrateeg: geen eendimensionale, rechtse cynicus, maar iemand bij wie ergens, onder een vette laag misantropie, nog een ideaal ligt te sluimeren. Wat we hier hebben, is een revolutionair: hij wil geen zoveelste onderhandeling, maar een definitieve staatshervorming.

They eat people speelt zich af in België, met echte archiefbeelden uit *De zevende dag*, met gastrollen voor acteurs uit *Thuis* en voor Helmut Lotti, enzovoort... Maar de tekst refereert net zo goed aan de Amerikaanse verkiezingen. Er is niet zo veel verschil tussen Mourade en Sarah Palin: beiden worden gekozen om hun uitstraling en laten de kiezer in het ongewisse over hun werkelijke ideologie. *They eat people* laat zich interpreteren als een pleidooi voor meer ideologie in de politiek, zodat we tenminste weten voor wat we stemmen, in plaats van voor wie.

Het is geleden van *Martens* dat we nog eens zinnig politiek theater voorgeschoteld kregen; op dat punt is *They eat people* een aanrader. Als artistiek product is de balans minder eenduidig positief. De mentale onttakeling van de campagnestrateeg gebeurt volgens het 'grote stappen, snel klaar'-principe: niet geloofwaardig. Over het expliciete slotbeeld en de niet aflatende pogingen om het publiek te shockeren, valt ook danig van mening te verschillen.

Als voorstelling is *They eat people* nog wat onaf, maar als tekst is de potentie onmiskenbaar: je kan je moeiteloos voorstellen dat een ander gezelschap hem op het repertoire zet. Een aanwinst.

Abattoir Fermé/Union Suspecte spelen 'They eat people'. Gezien 17/10 Campo Gent. Nog op tournee tot half december. (09-223.00.00)

www.unionsuspecte.be
www.herenigdevolksunie.be

Rechts vooruit!

15 juli. Onverwacht dient Letorme z'n ontslag in bij de koning. Het land is in crisis en er worden nieuwe verkiezingen uitgeschreven die het land moeten redden. In deze chaotische tijden richten de voormalige Volksunie-kopstukken een nieuwe partij op: de Herenigde Volksunie. Met een nieuwe, nogal verrassende kandidaat: Mourade Zeguendi, een jonge Marokkaan uit de straten van Brussel. Wat volgt is een fictieve strijd om de gunst van de kiezer. De jongen wordt klaargestoomd voor de macht, maar dit gaat ten koste van zijn ideeën en zijn eigen leefwereld.

Met 'They eat people' brengen Union Suspecte en Abattoir Fermé een denkoefening over rechts denken, over wat zich achter de schermen van de partijen afspeelt én vooral hoe deze de rechtse en verzuurde samenleving in de hand werken. We ontmoeten hier drie mannen die lijden onder imago, cijfers en 'wat het volk wil'. En het volk, daar wordt nogal op neergekeken. Volgens de campagneleider kun je kiezers niet genoeg onderschatten. En deze benadering ligt niet zo ver van de werkelijkheid.

Het hele stuk is een prachtige parodie op het politieke spel dat ieder in de greep houdt. Mourade wordt de speelbal van z'n broer, Zouzou en een toch wel lichtjes geschifte campagnejongen. De arme man ondergaat een heftige periode waarin hij zijn eigenheid moet onderdrukken. Een foto van hem voor de moskee wordt een klein drama en Mourade wordt zowaar verplicht zich te laten dopen. Of hij moet bij de verkiezing van de Allochtoon van het Jaar een speech debiteren waarin hij zich echt niet kan vinden (onder meer dat hij tegen het dragen van de hoofddoek is...).

Als toeschouwer ga je volledig op in de wereld van Mourade en co. Je lacht, terwijl er eigenlijk wel angstaanjagende dingen verteld worden. Je staat even stil bij het spel dat zich boven ons hoofd afspeelt, hoe onze wereld eigenlijk 'gemaakt' wordt. 'De Laatste Show', promoclipsjes met een 'Thuis'-acteur, de IJzerbedevaart meevieren: Mourade doorloopt het allemaal en wordt de rechtse kandidaat waar zelfs 'links' niks op tegen kan hebben. Hilarisch, maar evenzeer schrijnend is het oefendebat tussen Mourade en de campagnejongen, die even de rol van Jean-Marie De Decker op zich neemt. Er wordt heerlijk de draak gestoken met het politieke establishment, een cultuur die meer aan elkaar hangt met oneliners dan met doordachte ideeën en visie.

De toekomst van Vlaanderen ziet er niet bepaald rooskleurig uit in dit stuk. Inspelen op veiligheid en negativiteit zorgt ervoor dat je net nog meer het rechtse versterkt. De campagnejongen gelooft naïef in rechts en probeert die gedachten te spiegelen aan Mourade. Hij probeert van hem een kopie te maken. De gedachte aan politieke eenheidsworst doet huiveren. En Mourade geeft op het eind iedereen lik op stuk.

Met 'They eat people' komen Union Suspecte en Abattoir Fermé akelig dicht bij een verdoken werkelijkheid. Peilingen, analyses... Welke politicus laat zich hierdoor niet leiden? Ze worden als het ware verslonden door al deze cijfers. Het stuk is een gedurfd, subliem denkwerk dat de politiek aardig in zijn blootje zet. Het dient een mokerslag toe aan de naïeve gedachte dat de man in de straat nog iets te betekenen heeft. 'They eat people' werkt als een zuivering, het opent je ogen. Na afloop heb je zin om te zeggen: 'Tijd voor een nieuwe revolutie!' Waar wachten we nog op?

Zone 03/
22 oktober 2008

THEY EAT PEOPLE ★★★★★

'Een demonische Joost Vandecasteele speelt iedereen van de scène – je blijft kijken'

They eat People is een vervolg op We people en dat maakte ons sceptisch. We konden het opdringerig pamflettisme van die Union Suspecte-productie maar matig smaken – als theater in ons oor schreeuwt draaien wij noodgedwongen het hoofd. De coproductie met Abattoir Fermé inspireerde dit keer echter tot een voorstelling die ons op redelijke wijze lijkt toe te spreken, maar ons des te straffer een dreun verkoopt. De communautaire onderhandelingen zijn definitief afgesprongen, er komen nieuwe verkiezingen en de in een handomdraai Herenigde Volksunie (HVU) wil Vlaanderen een president bezorgen. Partijvoorzitter Zouzou Ben Chikha vraagt de verbitterde, gefrustreerde spin doctor Joost Vandecasteele om de verkiezingskandidaat, Mourade Zeguendi, klaar te stomen voor de campagne. Wat we vervolgens zien is het maakproces van een man: dankzij een briljante mediastrategie raakt een Brusselse allochtone acteur 'verkocht' aan het kiespubliek. Er links uitzien, rechtse dingen zeggen: zo palm je een volledig kiesveld in. Image is everything: persmappen en kranten zijn blanco, wat telt is dat de kandidaat niét gefotografeerd wordt voor een moskee. 'Iedereen doet maar wat, maar wij hebben tenminste een strategie', klinkt het. Er ontvouwt zich een spannende politieke thriller. Een thriller die in elk land kan gedraaid worden. Los van links, rechts, Vlaams of allochtoon ontmaskert de voorstelling immers vooral de mechanismen die de politiek beheersen. Kandidaten worden tijdens de verkiezingscampagne door slimme puppetmasters gereduceerd tot bordkartonnen figuren, mediatieke afspiegelingen van zichzelf. Een gevaarlijk spel, zo toont de adembenemende eindscène van They eat People: uiteindelijk maakt de partijstrategie zichzelf overbodig en zijn creatuur blijkt een grillig monster, machtsgeil en 'invulbaar' door wisselende ideeën of ideologieën. In dit zorgwekkende raamwerk wordt middels een humoristisch-intelligente tekst de concrete Belgische context gepast. Een aantal snedig gemaakte filmpjes portretteren de Gordel en de Ijzerbedevaart, Helmut Lotti doet de Vlaamse Leeuw, zelfs Johan Vande Lanotte figureert in Zeguendi's mediacampagne. Het ritme zit strak, schreeuwlelijkerds Zeguendi en Ben Chikha worden door regisseur Gielens in toom gehouden, een demonische Joost Vandecasteele speelt iedereen van de scène – je blijft kijken. Ook wanneer je zelf, als correct-linkse theaterintellectueel, openlijk te kakken wordt gezet, blijf je lachen. Dat is meteen de meest relevante vraag die They eat People stelt: welke waarheid wordt hier aangeboord over ons links-zijn, zo ontluisterend dat we ze moeten weglachen? En waarom speelt deze voorstelling eigenlijk niet op de Ijzerbedevaart? Te onderzoeken, die hap.

De Morgen door Wouter Hillaert
23 oktober 2008

Stand-up van de sterke man

door **Wouter Hillaert**

**Union Suspecte en Abattoir Fermé brengen 'They eat people' HHHH
They eat people gaat recht op zijn doel af, en doet dat strak en toch wervelend.**

Wie buitenkomt uit They eat people gelooft voor minstens twee weken geen enkele politicus meer. Is dat een verdienste van de voorstelling of gemakzucht van de makers? Union Suspecte en Abattoir Fermé brengen je in elk geval in de war over zowel politiek als theater. Of is daar geen verschil meer tussen?

Een basketballring in een vierkant van neonbuizen: meer decor is er niet in They eat people. Het heeft de mistroostigheid van een grauwe achterbuurt, maar moet het nieuwe centrum van de macht voorstellen. Dat ligt ver weg van de pluche, buiten het bereik van de camera's. Er wordt gepuncht als tussen straatvechters, gemikt en gescoord of gemist. Hit and shot, steeds opnieuw, dagenlang. We bevinden ons in de achterkamer van de spindoor, die zijn opperkandidaat klaarstoomt voor de media en de macht.

Joost Vandecasteele eist alle autoriteit op, wanneer partijideoloog Zouzou (Ben Chikha) hem engageert om diens broer Mourade (Zeguendi) naar de verkiezingswinst te drijven. Op tv onthulde men net de oprichting van hun nieuwe partij: de Herenigde VolksUnie (HVU), een politieke reünie van alle ex-VU'ers uit andere partijen. Samen gaan ze voor een onafhankelijk Vlaanderen. Nu of nooit, volle gas. Mourade, onbekend maar ook onbezoedeld, zal hun lijst trekken. Hij is dan wel allochtoon, en zelfs Franstalig, maar in de politiek kan alles, nog meer dan in voetbal. Als er maar gescoord wordt. En als de coach ongelimiteerd mag beschikken.

Vandecasteele kijkt Mourade in de bek zoals een koloniale wetenschapper een neger. "Hij is wel heel bruin, ja." Mourade lacht zijn tanden bloot, weet van de wereld niet. Maar na een potje slogans instampen, een bewust gelekte katholieke doop, een afrekening met "het hele KifKifcircuit" en een IJzerbedevaart, is Mourade klaar voor het cruciale tv-debat met Dedecker, zijn enige resterende tegenstander in het tweepartijstelsel dat Vlaanderen geworden is. De Vlaming rest de keus tussen rechts of rechts. Opiniepeilingen maken de standpunten. Hit and shot.

Van theater blijft al even weinig heel. They eat people bant elke meerduidigheid. Wat je ziet is wat je krijgt: een vooruitstuwende plot, geknutsel met tv-beelden van echte politici, rechttoe rechtaan dialogen over politieke kunstgrepen zoals auteur Vandecasteele ze ook naast de scène zou gebruiken. Elke theatrale beelding, een kunde die zowel Union Suspecte als Abattoir Fermé bij uitstek beheersen, is hier bewust in de kast gelaten. In theater dat er echt toe wil doen, wordt het luxe, bijzaak. En dus was de werkelijkheid nog nooit zo alom. "Yves Leterme? Een mensgeworden homoseksuele bever." Nogal flauw, maar They eat people is dan ook veeleer stand-up, met z'n drieën. Dat gaat recht op zijn doel af, en doet dat strak en toch wervelend.

Wel laat Vandecasteele zijn stuk veeleer rond zijn eigen rol draaien dan rond die van de superkandidaat, met hoeveel flair Zeguendi ook nu weer staat te spelen. Vanzelf gaat het eventjes slepen als de spindoor eruit geschreven moet worden, omdat Mourade van lieverlee zelf de scepter wil zwaaien. Vandecasteele laat zichzelf maar moeilijk afdruipe: kwetsbaarheid is hem vreemd. Naast hem moesten de rollen van Zeguendi en vooral Ben Chikha ook voortdurend op zoek naar aandacht voor hun eigen gevecht.

Pas op het eind wordt duidelijk wie wie naar zijn pijpen deed dansen. Het geeft meteen de meest overtuigende waarschuwing bij de huidige stand van zaken in Vlaanderen: weten we wie we met bijvoorbeeld Dedecker in huis halen als we politici toelaten enkel te zeggen wat we zelf willen? Welk beestje schuilt er achter de publiekslieveling?

They eat people bestrijdt oppervlakkigheid met eenduidigheid, en het stuk kan makkelijk verweten worden nog antipolitiek te zijn dan de Amerikaanse show die het aanklaagt. Maar deze coproductie heeft op pakweg Revue, de vorige regie van Ruud Gielens bij de KVS, wel voor dat ze voorbij het dagelijkse tv-nieuws en de krantencommentaren raakt. Ze legt heel helder een onzichtbare politieke mechaniek bloot. Hoe je gedragen in een tv-debat? Welke toon aanslaan in een speech? Waarom wel of geen kartel? They eat people kweekt bij zijn publiek een noodzakelijke scepsis aan, een bijzonder gevoel voor het theater achter de werkelijkheid. Daar begint het politieke theater van vandaag.

Op tournee tot 17 dec. www.unionsuspecte.be of www.abattoirferme.be